

РЕШЕНИЕ

№ 2475

гр. София, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав,
в публично заседание на 01.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **9296** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „ЕЛИ-73“ ООД, ЕИК-[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], № 43, вх.В, ет.7, ап.71, представлявано от управителя Е. С. П., срещу потвърдената с Решение № 1241/29.08.2023г. на Директора на ОДОП-С. част на Ревизионен акт №Р-22221922005585-091-001/ 14.06.2023г.

В жалбата се сочи, че оспореният РА в потвърдената му част е постановен при неправилно приложение на материалния закон и при нарушение на процедурните правила. Възразява се срещу изводите на данъчните органи, че не е налице право на приспадане на данъчен кредит по фактурите свързани със закупуване на гориво, като се излагат аргументи, че същото е свързано с икономическата дейността на дружеството. Посочено е, че неправилно е коригиран финансовия резултат за 2021г., като не са признати разходите за командировки на служители на дружеството, като е посочено, че са представени командировъчни заповеди, с дневни разходи и пътни такси според пропътуваното разстояние съобразно утвърдените разходни норми на автомобила, с който са пътували служителите, обобщени доклади от служителите и разходни касови ордери за изплатените аванси за командировка от 2020г. Твърди се, че въпросните командировки са свързани с икономическата дейност на дружеството и в тази връзка тези разходи следва да бъдат признати за данъчни цели. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв.Б., адв.Д. и адв.И.. Претендира присъждането на разноски по представения списък. Представя писмени бележки.

Ответникът – директор на дирекция „ОДОП“С. чрез процесуалния си представител юрк. А. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Не представя писмени бележки в указания от съда срок.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221922005585-020-001/24.10.2022г., връчена по електронен път на 02.11.2022г., издадена от С. Т. К., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-128/18.02.2020г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия „ЕЛИ - 73“ ООД за определяне на задълженията по ЗДДС за периодите от 01.12.2020г. до 03.03.2021г. Със Заповеди за изменение на ЗВР №Р-22221922005585-020-002/23.12.2022г., №Р-22221922005585-020-003/31.01.2023г., и №Р-22221922005585-020-004/01.03.2023г. срокът за приключване на административното производство е удължен до 31.03.2023г., като е разширен и обхвата на ревизията, в който е включено установяване на задължения за ДДС за периодите от 01.12.2020г. до 31.03.2021г. и задължения за корпоративен данък по ЗКПО за 2021г.

За резултатите от ревизията е издаден Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221922005585-092-001 от 13.04.2023г., връчен на 18.04.2023г., срещу който в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено писмено възражение и са представени допълнителни доказателства.

Ревизията приключва с РА №Р-22221922005585-091-001/14.06.2023г., издаден от С. Т. К., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията, и Д. С. С., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., ръководител на ревизията, връчен електронно на 15.06.2023г. Със същия са установени задължения в размер на 26 009,05 лв., от които ДДС - 10 312,24 лв. и лихви за забава 2 527,81 лв. и КД – 11 934,35 лв., заедно с начислени лихви за забава в размер на 1 234,65 лв.

Ревизионният акт е обжалван изцяло по административен ред пред директора на Дирекция ОДОП- С.. С Решение № 1241/29.08.2023г. на Директора на ОДОП-С. РА е: отменен в оспорената част на установените резултати по ЗДДС за данъчен период м. 12.2020г., ведно със съответните лихви за забава, като незаконосъобразен; изменен в оспорената част на установени резултати по ЗКПО и ЗДДС, като установения с РА корпоративен данък за 2021г. за внасяне в размер на 11 934,35 лв. е определен на корпоративен данък за внасяне в размер на 9 437,94 лв., заедно със съответните лихви и установения за м. 01.2021г. ДДС за внасяне в размер на 4 328,88 лв., определен на ДДС за възстановяване в размер на 671,12 лв. В останалата част РА е потвърден.

В хода на ревизията е установено, че декларираната дейност на дружеството през ревизирания период е свързана с изработка и монтаж на метални изделия, строителни, ремонтни и монтажни работи.

Данъчните органи са установили, че ревизираното дружество е ползвало право на данъчен кредит в размер на 312,24 лв. по фактури, издадени от „ИНТЕРСПИЙД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], „ШЕЛ БГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и „ТРЕЙДНЕТ ВАРНА“ ЕООД,

ЕИК[ЕИК] с предмет на доставка - гориво. Съгласно представените обяснения горивото е било предназначено за наетият от „ЕЛИ - 73“ ООД по договор за заем за послужване товарен автомобил марка Г. Уолл Стиид с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на П. П.. Като органите по приходите са приели, че не са били ангажирани доказателства, че процесното гориво и автомобил са ползвани за целите на осъществяваната от дружеството дейност, тъй като не са били представени: пътни книжки, пътни листове, товарителници и/или други документи доказващи тези факти. Поради това с РА е прието, че на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС следва да се откаже правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 312,24 лв. по фактури, издадени от посочените доставчици.

Относно извършено увеличение на финансовия резултат на дружеството на основание чл. 26, т. 1 от ЗКПО със сумата 6 517,52 лв., представляваща начислени разходи за гориво, е прието от приходните органи, че „ЕЛИ – 73“ ООД е осчетоводило по дебита на сч. сметка 601 разходи за гориво в размер на 6 517,52 лв., които са участвали при определяне на финансовия резултат за годината. За да бъдат признати разходите, свързани с експлоатацията на МПС, следва да бъде доказано реалното му използване за дейността на дружеството. Документирането и отчитането на транспортните разходи следва да се извършва при стриктно спазване на ЗСч. и приложимия счетоводен стандарт /СС/ 2 „Отчитане на стоково-материалните запаси“. Посочено е, че основен счетоводен принцип е документалната обосновааност на стопанските операции /чл. 4, ал. 3 от ЗСч/, който в този случай се обвързва с видовете документи, опосредстващи отчитането на транспортните разходи и в частност разходите за гориво. Законодателят не обуславя признаването на разходи за данъчни цели само с наличието на формалното им осчетоводяване. Необходимо е същите да са документално обосновани в съответствие с този принцип по см. на чл. 3, ал. 3 от ЗСч. В хода на ревизията, както и при административното оспорване на РА, не са представени разходооправдателни документи, доказващи предназначението на автомобила. Жалбоподателят не е представил пътни книжки, пътни листове, товарителници и/или други документи, които по безпротиворечив начин да установят непосредствената връзка на ползването на МПС и разходите за гориво с икономическата дейност на дружеството. Не са налице доказателства, извършените разходи гориво да са включени в цената на конкретни извършени доставки или съответно в цената на стоките или услугите, доставяни от задълженото лице към негови клиенти. От ревизираното лице не са представени данни за изпълнението на конкретни задачи с автомобила, свързани с икономическата дейност на задълженото лице. При липсата на доказателства за предназначението на ползваният автомобил и разходите за гориво, единствено въз основа на представените от ревизираното дружество писмени обяснения, не може да се приеме, че МПС е ползвано при и/или по повод осъществяването на търговска дейност от „ЕЛИ - 73“ ООД. В резултат на това законосъобразно с размера на разходите за гориво, които не са документално доказани, е увеличен финансовия резултат за 2021г.

На следващо място е прието, че на основание чл. 26, т. 1 от ЗКПО, следва да бъде увеличен финансовия резултат на дружеството със сума в размер на 87 861,52 лв., представляваща осчетоводени по дебита на сч. сметка 609 разходи за командировки. За обосноваване на тези разходи е представена заповед №1/15.05.2020г., в която е посочено, че служителите Е. С. П., П. Р. П. и С. П. П. са командировани за неопределено време до републиканската пътна мрежа – автомагистрала „С.“, „Х.“,

„Т.“ и „М.“ със задача проучване на възможностите за изработка и монтаж на предпазни съоръжения – метални каси на ревизионни отвори на конструкции в експлоатация както и на новостроящи се участъци – републиканска пътна мрежа, така и на компроментирани участъци вече в експлоатация. Определени са дневни разходи в размер на 20,00 лева на ден. Прието е, че за да се прецени доколко процесните разходи са действително извършени, свързани са с дейността на дружеството и за да бъдат признати за данъчни цели следва да са ангажирани легитимни разходно оправдателни документи. Това може да са доказателства, които конкретизират обекта и целта на пътуването, фактури или други документи от хотела, мястото за нощувка, вкл. за паркинг, гориво, пътни такси. Действително нормата на чл. 33 от ЗКПО не предвижда ограничения по отношение на размера на разходите за пътуване и престой, но с оглед регулацията по чл. 16 от с.з., те следва да бъдат в рамките на обичайните пазарни нива за такъв тип разходи. При наличие на трудово правоотношение е приложима и разпоредбата на чл. 121 от КТ, която препраща към размерите на командировъчните пари, определени в Наредба за командировките в страната; Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина (НСКСЧ), респективно разпоредбата на чл. 121а, ал. 1, т. 1 от КТ, която препраща към Наредба за условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги (НУРКИРСРПУ), същите се възприемат и за данъчни цели. Прието е, че документирането и отчитането на разходи за командировки следва да се извърши съгласно очертаната нормативна рамка, както и при спазване на изискването за документална обосноваемост по см. на чл. 10 от ЗКПО във връзка с чл. 33 от с.з.

Посочено е от органите по приходите, че ревизираното лице е представило заповед за командировка, обобщен доклад за извършена дейност, разходни касови ордери за изплатени аванси за командировка от 2020г., в размер на 83 574,34 лв., като е направен извод, че в доклада не са посочени датите на пътуване, изминатите километри, не е посочено местонахождението за евентуална нощувка на командированите лица. Не е индивидуализиран обектът, който следва да се посети – кой участък и от коя магистрала. Липсват доказателства за конкретни извършени дейности, проведени срещи и т.н. Не става ясно в какво точно се състои проучването, какви измервания и анализи са извършвани. В този смисъл не става ясно по какъв начин командировките са свързани с дейности, извършвани от дружеството през ревизираните периоди. С РА е установено, че „ЕЛИ - 73“ ООД е сключило договор с „ОРС ИНФРАСТРУКТУРА“ ООД от 25.09.2020г., с който е поело задължение да извърши монтаж на метални каси на ревизионни отвори в стълбове, съобразно оферта, при участък км 13+140 и 15+940 на АМ Т.. Видно от горното и при липсата на други договори с подобен предмет, ревизираното лице не е имало основание да командирова служителите си през м. 05.2020г. и тази командировка да обхваща всички автомагистрала, при положение, че има договор /и то в по-късен период/ за извършване на дейности на определен пътен участник единствено на АМ Т.. В този смисъл е прието, че извършването на разходи в такъв размер не може да бъде обвързано пряко с дейността на жалбоподателя.

По делото е изслушана съдебно-счетоводна експертиза, от заключението на която се установява следното: издадените фактури от „ЕЛИ - 73“ ООД, във връзка с изпълнение на Договор за СМР от 25.09.2020г. към „ОРС ИНФРАСТРУКТУРА“ ООД, са следните: № 156/30.09.2020г.-за авансово плащане по договора; №

170/02.11.2020г.-за окончателно плащане по договора. Съгласно предоставена справка „Счетоводни операции по дебита на сметка 411 „Клиенти“, за клиент „ОРС Инфраструктура“ ООД, за периода от 01.01.2020г. до 31.12.2023г., фактура № 156/30.09.2020г. е осчетоводена като задължение към клиенти по аванси, а фактура № 170/02.11.2020г. е осчетоводена като приход от продажба на услуги, включваща и данъчната основа на фактура № 156/30.09.2020г. Направена е и съпоставка между от една страна данните за 2020г. от справки „Счетоводни операции по дебита на сметка 411 „Клиенти“, за клиент „ОРС Инфраструктура“ ООД и данните за 2020г. от справки „Счетоводни операции по кредита на сметка 411 „Клиенти“, за клиент „ОРС Инфраструктура“ ООД, и от друга страна приложената в делото, в папка Приложение № 1, л.204, аналитична оборотната ведомост на „ЕЛИ - 73“ ООД за 2020г. Констатира се съответствие между оборотите на сметка 411 „Клиенти“ - клиент „ОРС Инфраструктура“ ООД по справки и по оборотна ведомост. Отчетени са приходи за дейността въз основа на Протокол № 1 за установяване завършването и заплащане на натурални видове строително-монтажни работи, от дата 02.11.2020г., с инвеститор: „ОРС Инфраструктура“ ООД и изпълнител: „ЕЛИ - 73“ ООД, в размер на 42300лв, която сума е фактурирана с фактура № 170/02.11.2020г.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл.156, ал.1 ДОПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл.156, ал.2 ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е частично основателна

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обосновааност на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Не се установяват пороци, обосноваващи нищожността на РА.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореният РА №Р-22221922005585-091-001/14.06.2023г., е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия и в предвидените от закона форма и съдържание. Настоящата инстанция констатира, че РА е подписан с електронни подписи от органите по приходите– негови издатели. Съгласно чл. 3 от ЗЕДЕУУ (ред.- ДВ, бр.85 от 2017г., действаща към момента на издаване на РА) електронен документ е електронен документ по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014г.); като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ. В конкретния случай РА е създаден като електронен документ по смисъла на чл.3, ал.1 ЗЕДЕУУ, по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал.2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Именно като електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл.30, ал.6 ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с

разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпреденото от законодателя в чл.184, ал.1 ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на Съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. Това е относимо и за РД, ЗВР и ЗИЗВР.

Атаквания РА е в предвидените форма и съдържание по чл. 120, ал.1 ДОПК, включително разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размера на обжалваните задължения. Не е изтекъл преклузивният срок чл. 109, ал. 1, изр. 1 ДОПК. Предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, РД е неразделна част от РА и в този смисъл следва да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА. Съдържанието на РД съответства на законовата норма на чл. 117, ал. 2, т. 1-10 ДОПК, към него са приложени събраните от ревизията доказателства по чл. 117, ал. 3 ДОПК.

При служебната проверка по чл.160 ал.2 от ДОПК, съдът не констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

По приложението на материалния закон:

По ЗДДС:

С оспорения РА, потвърден в тази част от Директор дирекция ОДОП С. е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 312,24 лв. по фактури, издадени от „ИНТЕРСПИЙД“ ЕООД, „ТРЕЙДНЕТ ВАРНА“ ЕООД и „ШЕЛ БГ“ ЕООД за покупка на гориво. Не се спори, че „ЕЛИ - 73“ ООД е наело по силата на сключен договор за заем за послужване товарен автомобил марка Г. Уолл Стиид с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на П. П.. Ревизираното лице е осчетоводило разходи за гориво, което твърди че това гориво е било е предназначено за посочения автомобил и че дейността на дружеството не е могла да бъде осъществявана без товарен автомобил.

Органите по приходите са се позовали на чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС, според който правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо че са изпълнени условията на чл. 69 или 74, когато стоките или услугите са предназначени за безвъзмездни доставки или за дейности, различни от икономическата дейност на лицето. Също така са посочили, че от „ЕЛИ - 73“ ООД не са представени пътни книжки, пътни листове, товарителници и/или други документи с аналогично значение, от които да се установи пряката и непосредствена връзка при ползването на автомобила, съответно нуждата от извършените разходи за гориво с икономическата дейност на дружеството. Като са приели, че с оглед липсата на доказателства за използването на автомобила за икономическата дейност на дружеството, то не следва да бъде признато правото на данъчен кредит по тези фактури.

Безспорно е, че дружеството жалбоподател не е представило в хода на административното и съденото производство доказателства, от които

може да се установи, как точно, кога, къде и за какво е бил ползван товарен автомобил марка Г. Уолл Стиид с рег. [рег.номер на МПС] . Липсват пътни книжки, пътни листове, товарителници и други документи, от които може да се установи, дали действително товарния автомобил е използван за икономическата дейност на дружеството. Налични са единствено твърдения в тази насока, които обаче не са надлежно доказани, въпреки изрично дадените от съда указания свързани с разпределение на доказателствената тежест между страните. При липса на надлежни доказателства, че товарния автомобил е бил ползван за икономическата дейност на дружеството, съответно необходимостта от извършване на разходи за гориво за тази дейност и съгласно разпоредбата на чл.70, ал1. 2 от ЗДДС, е правилно и законосъобразно отказано правото на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от „ИНТЕРСПИЙД“ ЕООД, „ТРЕЙДНЕТ ВАРНА“ ЕООД и „ШЕЛ БГ“ ЕООД за покупка на гориво.

По ЗКПО:

1.Относно извършено увеличение на финансовия резултат на дружеството на основание чл. 26, т. 1 от ЗКПО със сумата 6 517,52 лв., представляваща начислени разходи за гориво. „ЕЛИ – 73“ ООД е осчетоводило по дебита на сч. сметка 601 разходи за гориво в размер на 6 517,52 лв., които са участвали при определяне на финансовия резултат за годината. Данъчните органи са приели, че за да бъдат признати разходите, свързани с експлоатацията на МПС, следва да бъде доказано реалното му използване за дейността на дружеството. Съответно отчитането на транспортните разходи следва да се извършва при спазване на ЗСч. и приложимия счетоводен стандарт /СС/ 2 „Отчитане на стоково-материалните запаси“, както и на принципа заложен в чл.4, ал.3 от ЗСч., който в този случай се обвързва с видовете документи, опосредстващи отчитането на транспортните разходи и в частност разходите за гориво. Доколкото в административното и съдебното производство не са били представени разходооправдателни документи, доказващи предназначението на автомобила- пътни книжки, пътни листове, товарителници и/или други документи, които по безпротиворечив начин да установят непосредствената връзка на ползването на МПС и разходите за гориво с икономическата дейност на дружеството, то и извода на органите по приходите са верни и законосъобразни. Още повече, че липсват и доказателства, извършените разходи гориво да са включени в цената на конкретни извършени доставки или съответно в цената на стоките или услугите, доставяни от задълженото лице към негови клиенти. Както в хода на

административното производство, така и пред настоящата инстанция не са ангажирани доказателства за извършването на тези разходи, поради което законосъобразно те не са признати за данъчни цели от приходните органи. В резултат на това законосъобразно е увеличен финансовия резултат за 2021г. с размера на разходите за гориво, които не са документално доказани.

2. Относно увеличения финансов резултат на дружеството на основание чл. 26, т. 1 от ЗКПО, със сума в размер на 87 861,52 лв., представляваща осчетоводени по дебита на сч. сметка 609 разходи за командировки.

Органите по приходите са приели, че от ревизираното лице са представени заповед за командировка, обобщен доклад за извършена дейност, разходни касови ордери за изплатени аванси за командировка от 2020г., в размер на 83 574,34 лв. Като са посочили, че в доклада не са посочени датите на пътуване, изминатите километри, не е посочено местонахождението за евентуална нощувка на командированите лица, не е индивидуализиран обектът, който следва да се посети – кой участък и от коя магистрала. Също така са изложили аргументи свързани с липса на доказателства за конкретни извършени дейности, проведени срещи, в какво точно се състои проучването, какви измервания и анализи са извършвани. Като са направили извод, че не става ясно по какъв начин командировките са свързани с дейности, извършвани от дружеството през ревизираните периоди. С РА е установено, че „ЕЛИ - 73“ ООД е сключило договор с „ОРС ИНФРАСТРУКТУРА“ ООД от 25.09.2020 г., с който е поело задължение да извърши монтаж на метални каси на ревизионни отвори в стълбове, съобразно оферта, при участък км 13+140 и 15+940 на АМ Т.. Приели са, че при липсата на други договори с подобен предмет, ревизираното лице не е имало основание да командирова служителите си през м. 05.2020г. и тази командировка да обхваща всички автомагистрали, при положение, че има договор /и то в по-късен период/ за извършване на дейности на определен пътен участник единствено на АМ Т.. В този смисъл извършването на разходи в такъв размер не може да бъде обвързано пряко с дейността на жалбоподателя.

Съдът, счита, че тези изводи на данъчните органи са незаконосъобразни, доколкото от представените доказателства се установява, че разходите за командировъчни са пряко свързани с дейността на дружеството и същите са документно обосновани. Представени са: заповед №1/15.05.2020г., в която е посочено, че служителите Е. С. П., П. Р. П. и С. П. П. са командировани за неопределено време до републиканската пътна мрежа – автомагистрали „С.“, „Х.“, „Т.“ и „М.“ със задача проучване на

възможностите за изработка и монтаж на предпазни съоръжения – метални каси на ревизионни отвори на конструкции в експлоатация както и на новостроящи се участъци – републиканска пътна мрежа, така и на компроментирани участъци вече в експлоатация; обобщен доклад за извършена дейност, разходни касови ордери за изплатени аванси за командировка от 2020г. Приложени са и договор за строително монтажни работи от 25.09.2020г. между „ОРС ИНФРАСТРУКТУРА“ ООД и „ЕЛИ - 73“ ООД, за монтаж на метални каси на ревизионни отвори в стълбове; допълнително споразумение към договора; фактура №156/30.09.2020г. - за авансово плащане по договора; фактура № 170/02.11.2020г.- за окончателно плащане по договора; протоколи за СМР и др. Видно от заключението на приетата по делото ССЕ е, че същите са надлежно осчетоводени и в двете дружества. Според съдебния състав, приложените и приобщени доказателства в достатъчна степен установяват извършените разходи, действително са налични пропуски в приложените доклади, но те сами по себе си не могат да обосноват извод, че разходите не са осъществени и че същите не са документно обосновани. На следващо място, при преценена на наличните доказателства в своята съвкупност и взаимовръзка се установява, че посочените командировъчни разходи са били свързани с икономическата дейност на дружеството. Изводът на данъчните органи, че „ревизираното лице не е имало основание да командирова служителите си през м. 05.2020г. и тази командировка да обхваща всички автомагистрала, при положение, че има договор /и то в по-късен период/ за извършване на дейности на определен пътен участник единствено на АМ Т.“, не е съобразен дори с икономическата логика, свързана с това, че преди да се сключи договор за извършване на определени дейности, ревизираното дружество е следвало да извърши проучване и запознаване с конкретни обекти и възможности за осъществяване на СМР, като е възможно да се извърши и в период преди сключването на договора за извършване на съответните дейности. Обстоятелството, че не са били извършени СМР и на другите магистрали, където са били командирова служители- не може да бъде прието като аргумент за непризнаване на тези разходи. Житейска логика сочи, че извършено проучване не води автоматично до сключване на договори за всички възможни обекти, както е и в настоящия случай. Същевременно обаче, не може да се приеме тезата, че извършване на по-мощно проучване, което не е довело до сключване на договори за всички възможни обекти, не е било свързано с дейността на дружеството и то само по себе си е основание за непризнаване на извършените разходи. Ето защо съдебния състав приема, че разходите за командировка от 2020г., в

размер на 83 574,34 лв. са пряко свързани с дейността на дружеството и същите са документно обосновани, което е основание да бъдат приети за данъчни цели. Ето защо РА в тази си част се явява незаконосъобразен и следва да бъде изменен.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът трябва да се произнесе по претенцията на страните за присъждане на разноски.

При извода за частична основателност на жалбата и при своевременно заявените искания, разноски се следват и на жалбоподателя, и на ответника. Жалбоподателят е направил разноски общо в размер на 50 лв. за държавна такса, 308лв. за изготвяне на ССЕ и претендира 6480лв. адвокатско възнаграждение. Ответникът е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Съдът, счита, че възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е основателно с оглед конкретната фактическата и правна сложност на делото, предвид на което същото следва да се редуцира до минималния размер на адвокатското възнаграждение според разпоредбите на чл. 8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съразмерно на уважената част от жалбата и доказаните разходи, както и след редукцията на адвокатското възнаграждение, на „ЕЛИ - 73“ ООД се следват разноски в размер на 1614.51 лева.

Ответникът не е представил списък за сторените от него разноски. В производството същият е представляван от юрисконсулт. Възнаграждението за процесуално представителство, определено по реда на чл. 8, ал.1 вр. чл.7, ал.2, т.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, което следва да му се присъди, като се отчете пропорционално на отхвърлената част от жалбата, както и фактическата и правна сложност на делото е в размер на 162.04 лева.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 ДОПК, Административен съд София-град, III отделение, 79 състав

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯ РА №Р-22221922005585-091-001/ 14.06.2023г., изменен в тази си част с Решение № 1241/29.08.2023г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, с която е определен за внасяне корпоративен данък по ЗКПО за 2021г. в размер на 9437.94 лв., заедно със съответните лихви, като определя за внасяне корпоративен данък за 2021г. в размер на 651.75 лева и лихви в размер на 133.51 лева.

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата част.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „ЕЛИ-73“ ООД, ЕИК-[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], № 43, вх.В, ет.7, ап.71, разноси по делото в размер на 1614.51 лева.

ОСЪЖДА „ЕЛИ-73“ ООД, ЕИК-[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], № 43, вх.В, ет.7, ап.71, да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 162.04 лева.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: